

VOLEIADISSA

II

MORALITAT POLÍTICA

Estem convençuts que elevar el concepte de la política en general, és avui la feina imprescindible que pertoca directament fer a aquells elements joves que amb tant d'entusiasme s'abocuen en aquest art nobilíssim de governar els pobles. Tant es així, que creiem oportú senyalar la singular preferència que hi pensem destinar, tota vegada que potser no trobaríem un altre punt on fos tan desvirtuat aquest concepte.

O si no veïam: ¿quí desconeix aquells famosos tòpics tant en voga en aquests darrers anys que l'un fa: Més val perdre brut que guanyar net, i l'altre: Qui juga no dorm? I quí desconeix la carta de naturalesa que havien pres aquests tòpics que pretenien desvirtuar tota la concepció política de la nostra ciutat?

Realment, davant per davant d'aquesta absurditat, era desconsolador que hom esmercés les seves activitats en cosa aparentment tant roïna. Per això cal tenir en compte que sols i només aquestes absurditats van portar-nos i que

encara avui perdura, el règim d'excepció que ens governa; va ésser prenent aquestes enormitats un aire de reiximent que tots els cacics i caciquets es mantenien en en els lloc estratègics desvirtuant la voluntat sobirana del poble quan emetia el seu fall amb el sufragi; fou així, i solament així, que tots i tothom al·ludien unes responsabilitats excusant-se en la més cobarda immunitat. Qui juga no dorm! Heus-ací compendia-da en aquesta frase tota la política exercida fins aquests moments. No s'hi podia donar volta de full; la política constituïa un joc que el més destre, mai el més noble, podia sortir-hi guanyant. I desventurat el poble, ho podem ben creure, que havia d'ésser governat per homes d'aquest a llei!

Per això als joves ens dirigim perquè en l'hora solemne d'acudir als comicis, per tant d'emetre el seu fall, tinguin en compte totes aquestes consideracions i aquelles que arran d'aquests sis anys de dictadura s'els hi suggereixin i mentrestant calculin la diferència que hi va entre els homes destres en el joc polític i aquells qui en fan un joc noble. Per això, nosaltres, que ja ho tenim calculat a hores d'ara, ens decanem d'una manera decidida, inclús constituïnt una veritable professió de fe, i declarem solemnement que volem jugar net.

A. B.

—L'aspecte polític de Granollers...
—Repetixo que no puc dir-li res per ara.
—Sobre el Sr. Torras, pot dir-nos quelcom?
—Que reconec la seva caiguda aplastant, però, que no caigué sol, sinó que convé als seus adversaris de fer-ho entendre així.

—Vostè creu, però, que amb bons costats no hauria caigut?

• —No ho sé; però no dubti que a caure va ajudar-hi tot el mal companyerisme que portava.

—Les divergències d'opinions existents entre els Concellers, no creu vostè que seran sempre perjudicial per el poble?

—Naturalment, no pot afavorir la bona marxa, en tots els aspectes de l'Ajuntament, les divergències que suren en el consistori.

Finida ací la conversa, el Sr. Pagès molt atent, ens obsequià amb un concert que retransmitia en aquell moment un magnífic aparell «Orpheo» que adornava el saló on tingué l'amabilitat de fer-nos les interessants declaracions que avui posem a la consideració del públic.

DOMÈNEC COLOMER

(La setmana entrant: enterviu al Sr. Antoni Cunillera)

El desvari de "El Imparcial"

«Si a Cambó, mejor dicho, al nacionalismo catalán, se le deja luchar en las elecciones con sus propios recursos, la mayoría será para las fuerzas monárquicas. Esto no es un secreto en Cataluña, y el Gobierno tiene medios de información para comprobarlo. En cambio, si le presta apoyo desde el Poder, los monárquicos, antes que consentir que los separatistas triunfen, darán sus sufragios a las huestes de Lerroux, que al fin y al cabo representan el espíritu españolista. Por nuestra parte, nos parece esta actitud la más lógica. Preferimos también el triunfo de los republicanos al del separatismo.»

Es de *El Imparcial*, de Madrid, que retallem aquestes infantils afirmacions. No ho hem d'estranyar. *El Imparcial*, i l'*A B C*, són potser els dos únics diaris madrilenys que sempre han demostrat sentir més antipatia i declarada aversió per les aspiracions de Catalunya.

D'ells ha vingut que el problema català s'enverinés, que la seva actitud de voler-ho assimilar tot i la seva manca de comprensió, fos la causa de la malfiança existent entre el conglomerat de pobles hispànics i que vingués més d'un cop alguna topada bon xic violenta.

Curareu el vostre estómac prenent: **DIGESTONA CHORRO**